

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **T. T.**

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 14 listopada 2016 r., zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego w [...] z dnia 23 czerwca 2016 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego..

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w [...]) uznał T. T. za winnego tego, że:

1 - w dniu 12 sierpnia 2015 r. w miejscowości Ż. wbrew przepisom ustawy posiadał substancje psychotropowej grupy II-P w postaci amfetaminy w ilości 80 gram

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i skazał na karę roku pozbawienia wolności.

2 - w okresie nie później niż do dnia 12 sierpnia 2015 r. w miejscowości D. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej grupy

II-P w postaci amfetaminy w ilości 570 gram oraz 34 tabletki substancji psychotropowej grupy I-P w postaci MDMA

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i skazał na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

Kary jednostkowe objęto karą łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł T.T. zaskarżając go w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez nie uwzględnienie, iż narkotyki, które znaleziono zakopane na jego posesji, mogły należeć do każdego, bowiem dostęp do niej był nieograniczony oraz poprzez pominięcie wyjaśnień J. U. w zakresie, w jakim ten przyznaje się do posiadania narkotyków. T.T. wniósł uchylenie wyroku Sądu Rejonowego [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec T.T. i karę pozbawienia wolności opisaną w pkt 2 złagodził do 2 lat pozbawienia wolności oraz orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego T.T.. Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 k.p.k. przez oddalenie złożonego w toku postępowania odwoławczego wniosku z dnia 10 listopada 2016 r. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii fizykochemicznej mającej na celu ustalenie jaka była zawartość siarczanu amfetaminy w zabezpieczonych substancjach o wadze 567,42 g i 86,81 g,

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewłaściwe rozważenie zarzutu zgłoszonego w piśmie obrońcy z dnia 10 listopada 2016 r. stanowiącym rozwinięcie apelacji skazanego, dotyczącym tego, iż Sąd Rejonowy bezpodstawnie stwierdził sprawstwo skazanego odnośnie posiadania przez niego

80 gram amfetaminy, skoro w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego, iż amfetamina była w posiadaniu skazanego,

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewłaściwe rozważenia zarzutu zgłoszonego w piśmie obrońcy z dnia 10 listopada 2016 r. stanowiącym rozwinięcie apelacji skazanego, dotyczącym tego, iż Sąd Rejonowy bezpodstawnie stwierdził sprawstwo skazanego odnośnie posiadania przez niego amfetaminy w ilości ok. pół kilograma.

Podnosząc powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Treść zarzutów oraz sposób ich uzasadnienia dowodzi – i to wręcz niewątpliwie – ignorowania przez skarżącego tych przepisów prawa karnego procesowego, które określają przedmiot zaskarżenia kasacją i dopuszczalne podstawy jej wniesienia.

W tych okolicznościach celowym jest więc przypomnienie, że zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych i niewspółmierności kary, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa.

Tymczasem autor rozpatrywanej skargi tychże oczywistych reguł postępowania kasacyjnego nie przestrzega.

Odnosząc się zatem do pierwszego zarzutu kasacyjnego stwierdzić trzeba, że jest on nie tylko niezasadny, ale również stanowi próbę obejścia ustawowych podstaw wnoszenia tego nadzwyczajnego środka odwoławczego. Obrońca bowiem, podnosząc ów zarzut wywodzi, iż badania jakościowe zabezpieczonej substancji mogły doprowadzić do precyzyjnego ustalenia ile siarczanu amfetaminy posiadał skazany, **wskutek czego stan faktyczny zostałby prawidłowo**

ustalony, co z pewnością znalazłoby odzwierciedlenie w wymiarze kary. Nie budzi więc wątpliwości, że podnoszony zarzut, w takim kształcie, jest niedopuszczalny na tym etapie postępowania.

Na marginesie można zatem jedynie zauważyć, że skarżący kwestionując ustaloną w orzeczeniu Sądu Rejonowego na ponad 0,5 kg ilość posiadanej substancji zabronionej, wadę upatruje w okoliczności, iż skazany powinien odpowiadać za posiadanie siarczanu amfetaminy, a nie substancji, która w swoim składzie zawiera ten związek rozrzedzony zapewne substancjami powszechnie dostępnymi. Tymczasem do notoriów (*notoria non egent probationem*) w tej kategorii spraw należy wiedza, że środki odurzające, czy substancje psychotropowe będące przedmiotem czarnorynkowego obrotu, z różnych powodów, czy to z uwagi na uwarunkowania technologiczne związane z ich produkcją, co sprawia, że występują w niej różnego rodzaju zanieczyszczenia, czy też poprzez praktykę dodawania tzw. wypełniaczy w celu zwiększenia ich masy i zwielokrotnienia zysków, przedstawiają zróżnicowaną jakość, co nie oznacza, że przedmiotem nielegalnego obrotu nie jest całość tej substancji, jako substancji narkotykowej (co więcej, w części wypadków zażycie „czystej” substancji odurzającej czy psychotropowej stanowiłoby wprost najdalej idące zagrożenie dla życia). Analogiczna jednak sytuacja występuje w przypadku nielegalnej dystrybucji napojów alkoholowych, również one nie zawierają przecież 100% spirytusu etylowego.

Podzielić w związku z tym należy prezentowane w orzecznictwie stanowisko, że *„sygnalizowane przez skarżącego zagadnienie wypada postrzegać w kategoriach dokładności określenia przypisanego oskarżonemu czynu (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), jednak zaistniała w tej materii nieprawidłowość i brak odpowiedniej na nią reakcji ze strony Sądu odwoławczego nie uzasadnia uchylenia wyroku tego Sądu”* (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. akt. III KK 208/14). Skarżący nie ma więc racji utrzymując, iż Sąd Odwoławczy naruszył wskazane w zarzucie przepisy postępowania.

Niezasadne są także zarzuty związane z bezpodstawnym przypisaniem skazanemu sprawstwa w zakresie posiadania przez niego amfetaminy w ilości 567,42g i 86,81g. Odnosząc się bowiem do niewłaściwego zdaniem obrońcy

rozważenia zarzutów zgłoszonych w piśmie stanowiącym rozwinięcie apelacji wskazać należy, że rozpoznanie zarzutów przez Sąd Odwoławczy było pełne i wyczerpujące, a tym samym odpowiadało wymaganiom sformułowanym w art. 433 § 2 k.p.k., ale także w art. 457 § 3 k.p.k. Poza sferą rozważań Sądu Okręgowego, co wynika wprost z uzasadnienia orzeczenia (k. 4), nie pozostały okoliczności wskazywane w owym piśmie, z którymi wiązał skarżący konsekwencje znaczące z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia. Sąd ten dostrzegł zarówno okoliczności wynikające z badań DNA, protokołu użycia psa służbowego, jak i logiczne wnioski wyciągnięte z faktu zakopania narkotyków o znacznej wartości materialnej na posesji skazanego. Ta zaś okoliczność, że skarżący z takim ustaleniem Sądu się nie zgadza i prezentuje własną ocenę dowodów, nie oznacza, że Sąd Odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacjach w sposób nakazany w art. 433 § 2 k.p.k. i w art. 457 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc